

Ψηφιακά υπογεγραμμένο από
MÁRIA KORMÍKARI
Ημερομηνία: 2021.01.11
14:31:01 EET

Αριθμός Απόφασης 34 /2020
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας

Μ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Γλυκερία Μυταυτσή, που όρισε
η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών,
και τη Γραμματέα Ιουλία Μανδάλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 12 Οκτωβρίου 2020,
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ – ΚΑΘ' ΟΥ Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ:

, που παραστάθηκε δια του
πληρεξούσιου δικηγόρου του Μιχαήλ Κούβαρη, που κατέθεσε προτάσεις.

Της ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την
επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»,
που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αιόλου, αρ. 86, νομίμως εκπροσωπούμενης,
που δεν παραστάθηκε.

ΠΡΟΣ ΟΝ Η ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ:

Της ΚΥΡΙΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: ανώνυμης εταιρείας με την
επωνυμία «Q Quant Master Servicer Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης
Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και τον διακριτικό τίτλο «Q Quant
Master Servicer ΑΕΔΑΔΠ», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, οδός
Παραδείσου, αρ. 16, νομίμως εκπροσωπούμενης, ως εταιρεία διαχείρισης
απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, μη δικαιούχος διάδικος, εντολοδόχος,
ειδική πληρεξουσία, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της εταιρείας ειδικού
σκοπού με την επωνυμία «ASOPUS LP», με έδρα στο Corporation Trust
Center, 1209 Orange Street, City of Wilmington, Delaware 19801, η οποία
εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας και εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδικής
διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται
νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της
που κατέθεσε προτάσεις.

Ο αιτών κατέθεσε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την από 29-10-2019 αίτησή του, η οποία γράφτηκε στα σχετικά βιβλία του Ειρηνοδικείου Αθηνών με ΓΑΚ /01-11-2019 και ΕΑΚ /2019 και με την οποία ζητά όσα αναφέρονται σ' αυτήν. Δικάσιμος για τη συζήτησή της προσδιορίστηκε η αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, οπότε και εκφωνήθηκε με τη σειρά εγγραφής της από το οικείο πινάκιο.

Κατά τη δημόσια συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι διαδίκοι παραστάθηκαν ως άνω σημειώνεται και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι αυτών ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις, που κατέθεσαν επί της έδρας.

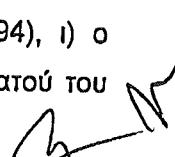
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. Η έννοια του διαδίκου, όπως αυτή καθορίζεται στο πλαίσιο της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, δεν προσαρμόζεται στη ρυθμιζόμενη από τα άρθρα 741-781 ΚΠολΔ διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, στην οποία, κατά κανόνα, δεν υπάρχει αντιδικία, αλλά μετέχουν στη διαδικασία αυτή οι ενδιαφερόμενοι για το ρυθμιστικό μέτρο, οι οποίοι αποκτούν την ιδιότητα του διαδίκου με τους εξής τρόπους: α) με την υποβολή τής αίτησης για την εκδίκαση ορισμένης υπόθεσης της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 747 ΚΠολΔ), β) με την κλήτευσή τους στη διαδικασία αυτή κατόπιν διαταγής του αρμοδίου δικαστηρίου (άρθρο 748 παρ. 3 ΚΠολΔ), γ) με την άσκηση κύριας ή πρόσθετης παρέμβασης (άρθρο 752 ΚΠολΔ), δ) με την προσεπίκλησή τους που γίνεται με πρωτοβουλία κάθε διαδίκου, ή αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (άρθρο 753 ΚΠολΔ), ε) με την άσκηση τριτανακοπής (άρθρο 773 ΚΠολΔ) και στ) ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών (άρθρο 750 ΚΠολΔ), ο οποίος είναι αυτοδικαίως διάδικος στις υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, ανεξαρτήτως αν κλητεύθηκε ή όχι στη δίκη (βλ. ΕφΑθ 3834/2011 ΕλλΔνη 2011.1067). Στη δίκη του νόμου 3869/2010 οι πιστωτές και οι εγγυητές του αιτούντος αποκτούν την ιδιότητα του διαδίκου με την κλήτευσή τους, καθώς αυτή είναι υποχρεωτική έκ του νόμου (άρθρο 5 παρ. 1 Ν. 3869/2010) και δεν χρειάζεται να ασκήσουν παρέμβαση (βλ. ΕιρΗρακλ 617/2011, ΕιρΑθ 106/2019, ΕιρΘεσσ 8021/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τούτο διότι η υποχρέωση του άρθρου 5 παρ. 1 για επίδοση της αίτησής στους πιστωτές και τους εγγυητές.

2^ο φύλλο της υπ' αρ. 34 /2024 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

προσομοιάζει στη διατύπωση, στο σκοπό, αλλά και στις συνέπειες στο άρθρο 748 παρ. 3 ΚΠολΔ, με μόνη διαφορά ότι η υποχρέωση προς επίδοση τάσσεται εκ του νόμου και όχι εκ του δικαστή (βλ. I. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, έκδοση 2012, Η, II 2, σελ. 320). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 68 και 73 ΚΠολΔ συνάγεται ότι, μεταξύ των διαδικαστικών προϋποθέσεων διεξαγωγής της δίκης για παροχή έννομης προστασίας είναι και η ενεργητική και παθητική νομιμοποίηση των διαδίκων, η ύπαρξη της οποίας ερευνάται σε κάθε στάση της δίκης και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι ενεργητικά μεν νομιμοποιείται να ζητήσει προστασία εκείνος, που ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος του επιδίκου δικαιώματος, δηλαδή τελεί σε ορισμένη κατά νόμο ουσιαστική σχέση προς το επίδικο αντικείμενο ή έχει ορισμένη ιδιότητα ή σχέση, η οποία κατά νόμο αποδίδει σε αυτόν τοιαύτη εξουσία (βλ. Γέσιου-Φαλτσή Π., Η ομοδικία, σελ. 87), παθητικά δε εκείνος, που, κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος, μετέχει στην επίδικη έννομη σχέση. Για τη νομιμοποίηση αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι τα υποκείμενα της επίδικης έννομης σχέσης, χωρίς να ασκεί επιρροή αν αυτός είναι αναληθής, οπότε με τήν απόδειξη της αναλήθειας του ισχυρισμού, η αγωγή απορρίπτεται ως αβάσιμη στην ουσία της για ανυπαρξία του επιδίκου δικαιώματος και όχι για έλλειψη νομιμοποίησης (βλ. ΕφΑθ 4138/1990 Ελληνη 32.820, ΠΠρΣαμ 46/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 3903/1988 Ελληνη 33.419). Η νομιμοποίηση σε στενή έννοια, δηλαδή η ύπαρξη δικαιώματος υπεράσπισης της υπόθεσης, στην οποία δικάζεται κάποιος, ως ενάγων ή εναγόμενος και η εξουσία για διεξαγωγή της δίκης, που αναφέρεται σε συγκεκριμένο δικαίωμα ή έννομη σχέση, συμπίπτει, εκτός ορισμένων εξαιρέσεων (περιπτώσεις μη υπόχρεων ή μη δικαιούχων με την ιδιότητα του υποκειμένου του δικαιώματος ή -της έννομης σχέσης). Δηλαδή νομιμοποιούμενος διάδικος μπορεί να είναι τόσο το υποκείμενο της επίδικης έννομης σχέσης, οπότε θα πρόκειται για φορέα δικαιώματος ή υποχρεώσεως πηγάζουσας από τη σχέση αυτή, όσο και πρόσωπο, που μολονότι δεν είναι φορέας της επίδικης ουσιαστικής έννομης σχέσης, έχει την εξουσία διεξαγωγής της δίκης, δυνάμει σχετικής νομοθετικής ρύθμισης, στο όνομά του για αλλότριο δικαίωμα. Στη δεύτερη περίπτωση γίνεται λόγος, όπως προεκτέθηκε, για μη δικαιούχο ή μη υπόχρεο διάδικο, που νομιμοποιείται κατ'

εξαίρεση (βλ. Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα, ΚΠολΔ, τόμος I, άρθρο 68, αριθ. 4, Β. Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος A, άρθρο 68, αριθ. 49, σελ. 407-408, Ν. Νίκα, Πολιτική Δικονομία I, έκδοση 2003, σελ. 313 επ., Κ. Κεραμέα, Αστικό Δικονομικό Δίκαιο, 1986, σελ. 111). Θεμέλιο της κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης είναι συγκεκριμένη, ειδική, νομοθετική ρύθμιση, η οποία απονέμει στο πρόσωπο την ιδιότητα του μη δικαιούχου ή μη υπόχρεου διαδίκου. Ο μη δικαιούχος διάδικος κατά παραχώρηση του νομοθέτη ασκεί αγωγή για δικαίωμα τρίτου, αιτούμενος έννομη προστασία στο όνομά του (ενεργητική κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση) ή η δίκη διεξάγεται, δυνάμει νομοθετικής διατάξεως, εναντίον μη υπόχρεου διαδίκου (παθητική κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση). Δεν υπάρχει συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση, η οποία να θεσπίζει ειδικά τη δικονομική κατηγορία των μη δικαιούχων ή μη υπόχρεων διαδίκων, να απαριθμεί τις σχετικές περιπτώσεις ή έστω να θέτει το κριτήριο προσδιορισμού τους, αλλά διάσπαρτες στη νομοθεσία διατάξεις με ad hoc ρυθμίσεις. Επειδή, όμως, η ύπαρξη αυτής της δικονομικής κατηγορίας διαδίκων διασπά τον θεμελιώδη κανόνα, ότι συμπίπτουν σε ένα πρόσωπο, το υποκείμενο της επίδικης έννομης σχέσεως και ο νομιμοποιούμενος προς διεξαγωγή της δίκης, εμφανίζεται ως εξαίρεση, που είναι επιτρεπτή μόνο στις κατά τον νόμο αναγνωριζόμενες περιπτώσεις, οι οποίες δεν μπορούν να γενικευθούν με συμφωνία των μερών, ούτε να επεκταθούν βάσει ανάλογης εφαρμογής ή ερμηνείας, η δε ερμηνεία των σχετικών διατάξεων, που ιδρύουν κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση, πρέπει να είναι αυστηρή. Περιπτώσεις κατ' εξαίρεση ενεργητικής νομιμοποίησης (μη δικαιούχος διάδικος) είναι, μεταξύ άλλων, α) ο αρχικώς ενάγων, ο οποίος διέθεσε το επίδικο αντικείμενο κατά τη διάρκεια της δίκης (άρθρο 225 ΚΠολΔ), β) ο σύνδικος της πτώχευσης όταν ασκεί αγωγές για την πτωχευτική περιουσία (άρθρο 17 παρ. 4 ΠτΚ), γ) ο εκκαθαριστής της κληρονομίας, όταν ασκεί αγωγές (άρθρα 1914 και 1918 ΑΚ), δ) ο εκτελεστής της διαθήκης, όταν ασκεί τις σχετικές αγωγές (άρθρο 2025 ΑΚ), ε) ο διαχειριστής στην αναγκαστική διαχείριση (άρθρα 1037 και 1039 ΚΠολΔ), στ) ο πλαγιαστικώς ενάγων δανειστής, που κατάγει σε δίκη δικαίωμα του οφειλέτη του (άρθρο 72 ΚΠολΔ), ζ) η μητέρα που επιδιώκει τη δικαστική αναγνώριση της πατρότητας του εκτός γάμου γεννημένου τέκνου της (άρθρο 1479 ΑΚ), η) ο εισαγγελέας, ο οποίος ασκεί την αγωγή ακυρώσεως του γάμου (άρθρο 1378 αρ. 1 ΑΚ), θ) οι ενώσεις καταναλωτών, όταν ασκούν συλλογική αγωγή (άρθρο 10 παρ. 15 Ν. 2251/1994), ι) ο εντολέας, όταν έχει τη δυνατότητα να στραφεί κατά του υποκατάστατού του

3^ο φύλλο της υπ' αρ 34/2021 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

(άρθρο 716 παρ. 3 ΑΚ), ια) ο εκμισθωτής, που ασκεί αγωγή κατά του υπομισθωτή (άρθρο 599 ΑΚ), ιβ) ο Υπουργός Οικονομικών (άρθρα 1 παρ. 4 και 69 Ν. 4182/2013) κ.α.. Περιπτώσεις εξαιρετικής παθητικής νομιμοποίησης (μη υπόχρεος διάδικος) είναι, μεταξύ άλλων, α) ο αρχικώς εναγόμενος, ο οποίος διέθεσε το επίδικο αντικείμενο κατά τη διάρκεια της δίκης (άρθρο 225 ΚΠολΔ), β) ο σύνδικος της πτωχεύσεως όταν ασκούνται εναντίον του αγωγές για την πτωχευτική περιουσία (άρθρο 17 παρ. 4 ΠΤΚ), γ) ο εκκαθαριστής της κληρονομίας, όταν ασκούνται εναντίον του αγωγές (άρθρα 1914 και 1918 ΑΚ), δ) ο εκτελεστής της διαθήκης, όταν ασκούνται εναντίον του αγωγές (άρθρο 2025 ΑΚ), ε) ο διαχειριστής στην αναγκαστική διαχείριση (άρθρα 1037 και 1039 ΚΠολΔ), στ) ο Υπουργός Οικονομικών (άρθρα 1 παρ. 4 και 69 Ν. 4182/2013) κ.α.. Η εξαιρετική νομιμοποίηση των διαδίκων διακρίνεται σε αποκλειστική κατ σε συντρέχουσα. Στην αποκλειστική εξαιρετική νομιμοποίηση η εξουσία διεξαγωγής της δίκης αφαιρείται από το υποκείμενο της επίδικης έννομης σχέσης, το οποίο θα νομιμοποιούνταν κατά κανόνα στη διεξαγωγή της, ασκείται δε αποκλειστικά από τον μη δικαιούχο ή μη υπόχρεο διάδικο. Στη συντρέχουσα εξαιρετική νομιμοποίηση ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος νομιμοποιείται παράλληλα με τον φορέα του δικαιώματος ή υποχρέωσης της ουσιαστικής έννομης σχέσης. Ο καθορισμός της εξαιρετικής νομιμοποίησης ως παράλληλης ή αποκλειστικής γίνεται από τον νόμο. Σε περίπτωση αμφιβολίας η εξαιρετική νομιμοποίηση θα πρέπει να θεωρείται συντρέχουσα σύμφωνα με την κατά το άρθρο 20 παρ. 1 μου Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ ερμηνεία της εκάστοτε διάταξης, που τη θεμελιώνει, για να μην υπάρχει στέρηση του δικαιώματος δικαστικής ακρόασης (βλ. Σ. Σταματόπουλο – Κ. Παπανικολάου, Ανάκτηση κρατικών ενισχύσεων από νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου με διαταγή πληρωμής, ΕΠολΔ 2013.499). Άλλωστε, ο δικαιούχος ή υπόχρεος της επίδικης έννομης σχέσης είναι τρίτος ως προς τη δίκη, που διεξάγει ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος. Επομένως, η μόνη διαδικαστική οδός για τη συμμετοχή του στη δίκη είναι αυτός της παρεμβάσεως, κατά την ορθότερη δε γνώμη (βλ. Α. Πλεύρη, Μη δικαιούχοι και μη υπόχρεοι διάδικοι στην πολιτική δίκη, 2013, σελ. 375 επ.), που δέχεται το παρόν Δικαστήριο, η παρέμβαση του αληθούς δικαιούχου ή υπόχρεου είναι αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση (άρθρο 83 ΚΠολΔ). Τούτο διότι στην περίπτωση της αποκλειστικής κατ' εξαίρεση

§ 17
3.

νομιμοποίησης το δεδικασμένο της απόφασης επεκτείνεται και στον αληθή δικαιούχο ή υπόχρεο. Συνακόλουθα, η παρέμβαση που ασκεί ο αληθής δικαιούχος ή υπόχρεος, ως πρόσωπο, που πρόκειται να δεσμευτεί από το δεδικασμένο είναι αυτοτελής πρόσθετη σύμφωνα με το άρθρο 83 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, στην περίπτωση της συντρέχουσας εξαιρετικής νομιμοποίησης το δεδικασμένο επεκτείνεται στον αληθή δικαιούχο ή υπόχρεο όταν είναι ευνοϊκό γι' αυτόν (βλ. Ν. Νίκα, Ο δικαστικός συμβιβασμός, 1984, σελ. 113, υποσημ. 87, Γ. Μητσόπουλο, Μελέται γενικής θεωρίας δικαίου και αστικού δικονομικού δικαίου II, 1997, σελ. 244, Γέσιου - Φαλτσή Π., Η δικονομική έννομη τάξη I, 1981, σελ. 68-69, Π. Κολοτούρο, *Actio pro socio*, Η δικονομική διάστασης της εταιρικής αγωγής, 2006, σελ. 137, Κ. Μακρίδου, Οι σχέσεις δανειστή και οφειλέτη στην πλαγιαστική αγωγή, Ελλάδη 1983.1178, ΑΠ 40/2008, ΑΠ 1485/2006, ΑΠ 91/2005, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), επομένως η προϋπόθεση του άρθρου 83 ΚΠολΔ, ήτοι της ετερομερούς έστω επεκτάσεως του δεδικασμένου πληρούται, και η παρέμβαση του αληθούς δικαιούχου ή υπόχρεου στη σχετική δίκη είναι αυτοτελής πρόσθετη. Επιπλέον, όταν το υποκείμενο της επιδικης έννομης σχέσης μετέχει στη διαδικασία της προκείμενης δίκης, δεν έχει συμφέρον να καταλάβει άλλη διαδικαστική θέση, παρά μόνο έκείνη κυρίου διαδίκου (βλ. Μπέτη Κ., Πολιτική Δικονομία, άρθρο 72, σελ. 396). Ακόμη, το μέσο της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης είναι το μόνο με το οποίο μπορεί να προστατευθεί επαρκώς το δικαίωμα ακροάσεως του αληθούς δικαιούχου στο πλαίσιο πάντα της ιδιάζουσας δικονομικής κατηγορίας των μη δικαιούχων ή μη υπόχρεων διαδίκων. Μόνον έτσι ο παρεμβαίνων έχει δικονομικές εξουσίες ικανές να προστατεύσουν το δικαίωμά του αποτελεσματικά. Στον προκείμενο προβληματισμό δεν πρέπει ακόμη να παραβλέπεται η ιδιομορφία των περιπτώσεων των μη δικαιούχων ή υπόχρεων το γεγονός, δηλαδή, ότι εν προκειμένω υπάρχει ακούσιο νομοθετικό κενό συνολικά ως προς τα δικονομικά ζητήματα, που προκαλεί τόσο η άσκηση αγωγής εκ μέρους των εξαιρετικά νομιμοποιούμενων προσώπων, όσο και η εν γένει συμμετοχή και θέση των διιων των πραγματικών δικαιούχων ή υπόχρεων στη σχετική δίκη. Η λύση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης του αληθούς δικαιούχου κρίνεται πρόσφορη για την αντιμετώπιση και κάλυψη του εν λόγω κενού. Από την άλλη πλευρά δεν είναι μειωμένης σημασίας το γεγονός ότι η απλή πρόσθετη παρέμβαση και οι δικονομικές εξουσίες, που παρέχει στον παρεμβαίνοντα, δεν προσβάλλουν κανένα ουσιαστικό ή δικονομικό δικαίωμα του αντιδίκου του

4 ο φύλλο της υπ' αρ. 34 /2020 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

μη δικαιούχου (βλ. Α. Πλεύρη, ό.π., σελ. 399). Συνακόλουθα, η παρέμβαση του αληθούς δικαιούχου ή υπόχρεου στη δίκη, που διεξάγει ο συντρεχόντως εξαιρετικά νομιμοποιούμενος μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος, είναι αυτοτελής πρόσθετη. Στην αντίστροφη περίπτωση, κατά την οποία διεξάγεται δίκη από τον πραγματικό φορέα του δικαιώματος ή κατά του πραγματικού φορέα του δικαιώματος, ο εξαιρετικά νομιμοποιούμενος διάδικος δύναται να παρέμβει ασκώντας αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση. Η εν λόγω παρέμβαση είναι αυτοτελής πρόσθετη, διότι στην προκείμενη δίκη η ισχύς της αποφάσεως εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις του προσθέτως παρεμβαίνοντος - μη δικαιούχου διαδίκου προς τον αντίδικό του. Στη δίκη αυτή κρίνεται υποχρεωτικά για αμφότερους - δικαιούχο και μη δικαιούχο διάδικο - το επίδικο δικαίωμα, επομένως το αντικείμενό της είναι ίδιο και για τους δύο. Έτσι η φύση της διαφοράς και η ιδιόμορφία των επίδικων σχέσεων μεταξύ των συγκεκριμένων διαδίκων επιβάλλει η απόφαση να ρυθμίσει και την θέση του προσθέτως παρεμβαίνοντος μη δικαιούχου διαδίκου προς τον αντίδικό του. Δεδομένου, λοιπόν, ότι το δικαστήριο αποφαίνεται επί αντικειμένου δίκης για το οποίο ο προσθέτως παρεμβαίνων - μη δικαιούχος διάδικος έχει (αυτοτελώς) εξουσία διεξαγωγής δίκης, διαγιγνώσκεται αναγκαία (και) το δικαίωμα του τελευταίου έναντι του αντιδίκου του. Για τον λόγο αυτό, η παρέμβαση του μη δικαιούχου διαδίκου στη δίκη του αληθούς δικαιούχου είναι αυτοτελής πρόσθετη (βλ. Α. Πλεύρη, ό.π., σελ. 400). Η ιδιόμορφη διαδικαστική φύση της εκουσίας δικαιοδοσίας δεν μεταβάλλει το ανωτέρω συμπέρασμα. Ο μη δικαιούχος ή μη υπόχρεος διάδικος, που δεσμεύεται από τη διαπλαστική ενέργεια της απόφασης, ως φορέας εξαρτώμενης έννομης θέση, συμμετέχει στη δίκη μόνο με την άσκηση εκούσιας αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, σύμφωνα με το άρθρο 83 ΚΠολΔ. Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί, ότι οι περιπτώσεις των μη δικαιούχων ή μη υπόχρεων διαδίκων δεν πρέπει να συγχέονται με αυτές των νόμιμων αντιπροσώπων των διαδίκων, οι οποίοι ενεργούν εν ονόματι και για λογαριασμό άλλου προσώπου. Στην πρώτη περίπτωση ο κατ' εξαίρεση νομιμοποιούμενος διάδικος είναι διάδικος, ενώ στη δεύτερη περίπτωση ο αντιπρόσωπος δεν είναι διάδικος, αφού διάδικος είναι ο αντιπροσωπευόμενος. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 Ν. 4354/2015 οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από μη εξυπηρετούμενα δάνεια «νομιμοποιούνται ως

μη δικαιούχοι διάδικοι να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του Ν. 4307/2014 (Α' 246). Εφόσον οι Εταιρείες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης». Στην ανωτέρω διάταξη προβλέπεται η νομιμοποίηση, ως μη δικαιούχων διαδίκων, των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από μη εξυπηρετούμενα δάνεια (άρθρο 1 παρ. 1 Ν. 4354/2015), μεταξύ άλλων, για τη διεξαγωγή δικών, συμμετοχή σε πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας και διαδικασίες διευθέτησης οφειλών, που αφορούν στην είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων. Για την ταυτότητα του νομικού λόγου οι εταιρείες αυτές δεν νομιμοποιούνται μόνον ως μη δικαιούχοι, αλλά και ως μη υπόχρεοι διάδικοι. Διαδικασία διευθέτησης οφειλών είναι και η διαδικασία του Ν. 3869/2010, επομένως, οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων νομιμοποιούνται εξαιρετικώς να παρίστανται και να συμμετέχουν τόσο στον προδικαστικό συμβιβασμό του άρθρου 5 του Ν. 3869/2010, όσο και σε περίπτωση αποτυχίας του στη συζήτηση της αίτησης του οφειλέτη για τη ρύθμιση των οφειλών του. Στον νόμο δεν καθορίζεται ρητά η φύση της νομιμοποίησης, ως αποκλειστικής ή συντρέχουσας. Από την ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 2 του Ν. 4354/2015, που σύμφωνα με όσα αναπτύσσονται στην ανωτέρω νομική σκέψη πρέπει να είναι στενή, ώστε να διασφαλίζεται το δικαίωμα ακρόασης του αληθούς δικαιούχου των απαιτήσεων, του σκοπού που αυτές επιδιώκουν, δηλαδή τη διευκόλυνση κυρίως των πιστωτικών ιδρυμάτων να εισπράξουν τις ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις του από πιστώσεις που δεν εξελίχθηκαν ομάλα, χωρίς κατά τα λοιπά να επηρεάζεται η απαίτηση και ο φορέας της, από τη φύση των εν λόγω εταιρειών, που ο σκοπός τους είναι αμιγώς κερδοσκοπικός και δεν επιτελούν λειτούργημα (όπως ο σύνδικος της πτωχευσης, ο εκτελεστής διαθήκης, ο εκκαθαριστής κληρονομιάς κλπ.), από την ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων δυνάμει σύμβασης ανάθεσης μεταξύ της εταιρείας και του αληθούς δικαιούχου κατά την ελεύθερη επιλογή του τελευταίου, η οποία σύμβαση δύναται να καταγγελθεί και η διαχειρίστρια εταιρεία να αντικατασταθεί από άλλη όμοια εταιρεία, χωρίς την τήρηση ιδιαίτερης διαδικασίας, προκύπτει ότι η εξαιρετική νομιμοποίηση αύτών των

ΣΥ
ΣΥ

5^ο φύλλο της υπ' αρ. 34 /2020 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

εταιρειών είναι συντρέχουσα. Έτσι, ο οφειλέτης, πού καταθέτει αίτηση ρύθμισης οφειλών του κατά τον Ν. 3869/2010, δύναται να την επιδώσει είτε στον πιστωτή του, είτε στην εταιρεία διαχείρισης της οφειλής του, εφόσον βεβαίως γνωρίζει το γεγονός της ανάθεσης, αφού δεν προβλέπεται δημοσιότητα ή αναγγελία στον οφειλέτη για την ανάθεση της διαχείρισης. Στην περίπτωση που ο οφειλέτης επιδώσει την αίτησή του στον πιστωτή του, η εταιρεία διαχείρισης δύναται να παρέμβει με αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση (άρθρο 83 ΚΠολΔ) στην ήδη ανοιγείσα δίκη σύμφωνα με όσα αναπτύσσονται στη νομική σκέψη της παρούσας. Από τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 δεν προκύπτει ότι η εταιρεία διαχείρισης δύναται να συμμετάσχει στη δίκη ως αντιπρόσωπος του πιστωτή, δηλαδή να διεξάγει τη δίκη στο όνομα του πιστωτή και για λογαριασμό του. Αντιθέτως, από τον χαρακτηρισμό που δίνει ο ίδιος ο νόμος στις εταιρείες αυτές «μη δικαιούχοι διάδικοι» προκύπτει ότι οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων καθίστανται διάδικοι στη σχετική δίκη, αν επιλέξουν να συμμετάσχουν σε αυτή. Αν ο νομοθέτης ήθελε οι εταιρείες αυτές να συμμετέχουν στη δίκη ως αντιπρόσωποι των διαδίκων δεν θα τις απένειμε την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, η ιδιότητα του οποίου στην εκούσια δικαιοδοσία αποκτάται με συγκεκριμένους τρόπους, όπως αναπτύσσεται στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας. Ο πιστωτής έχει ήδη καταστεί διάδικος με την επίδοση της αίτησης του Ν. 3869/2010 σε αυτόν. Η εταιρεία διαχείρισης, στην οποία δεν έχει γίνει επίδοση της αίτησης, είναι τρίτος ως προς τη δίκη. Επομένως, για να συμμετάσχει νομίμως στη δίκη, πρέπει να καταστεί διάδικος με έναν από τους τρόπους που αποκτάται η ιδιότητα του διαδίκου στην εκούσια δικαιοδοσία. Το άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 ιδρύει κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων, ως μη δικαιούχων διαδίκων, δεν προβλέπει όμως και τον τρόπο συμμετοχής τους στη δίκη, για τον οποίο θα εφαρμοστούν οι σχετικές διατάξεις του ΚΠολΔ. Εξάλλου, η επέκταση του δεδικασμένου, που προβλέπει το τελευταίο εδάφιο του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015, που στην εκούσια δικαιοδοσία νοείται ως επέκταση της ισχύος της διαπλαστικής ενέργειας της απόφασης, αποτελεί πρόσθετο επιχείρημα για τη συμμετοχή των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων μέσω αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, σύμφωνα με το άρθρο 83 ΚΠολΔ, που προβλέπει ως όρο για την άσκηση αυτής, την επέκταση της ισχύος της απόφασης και στις έννομες σχέσεις εκείνου που

άσκησε πρόσθετη παρέμβαση. Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο παρέστη η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Q Quant Master Servicer Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και τον διακριτικό τίτλο «Q Quant Master Servicer ΑΕΔΑΔΠ», ως εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις δυνάμει των διατάξεων του Ν. 4354/2015 και της υπ' αρ. 118/2017 πράξης Εκτελεστικής Επιτροπής και της υπ' αρ. 247/14-11-2017 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος, ενεργώντας ως μη δικαιούχος διάδικος, εντολοδόχος, ειδική πληρεξουσία, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «ASOPUS LP», με έδρα στο Corporation Trust Center, 1209 Orange Street, City of Wilmington, Delaware 19801, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, δυνάμει της από 14-11-2019 σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης και του από 12-11-2019 περιορισμένου πληρεξουσίου εταιρείας διαχείρισης δανείων, η οποία (τελευταία) κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» δυνάμει της από 15-11-2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, στις οποίες περιλαμβάνονται και οι επίδικες, καταχωρηθείσας νομίμως στο ειδικό δημόσιο βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών την 15-11-2019 στον τόμο 10 και αρ. 350, και με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της, η οποία καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου, άσκησε κύρια παρέμβαση στη δίκη ζητώντας να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση. Ενώ, όμως, επικαλείται ότι είναι μη δικαιούχος διάδικος δυνάμει του άρθρου 2 παρ. 4 Ν. 4354/2015, ταυτόχρονα δηλώνει ότι ενεργεί ως εντολοδόχος, ειδική πληρεξουσία, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της ανωτέρω αλλοδαπής εταιρείας. Ωστόσο, σύμφωνα και με όσα αναπτύσσονται στην ανωτέρω μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης ο μη δικαιούχος διάδικος ενεργεί στο δικό του όνομα και όχι στο όνομα του δικαιούχου διαδίκου σε αντίθεση με τον αντιπρόσωπο του διαδίκου, που ενεργεί στο όνομα του διαδίκου, χωρίς ο αντιπρόσωπος να καθίσταται διάδικος. Συνεπώς, απαράδεκτα παρίσταται στην παρούσα δίκη ως αντιπρόσωπος της ανωτέρω εταιρείας. Και τούτο διότι, σύμφωνα με όσα αναπτύσσονται στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας στο ελληνικό δικονομικό δίκαιο δεν αναγνωρίζεται γενικά δικαίωμα εκούσιας αντιπροσώπευσης διαδίκου στη δίκη, ούτε το άρθρο 2 παρ. 4 Ν. 4354/2015

Σ. Μ.

6 ο φύλλο της υπ' αρ. 34 /2025 πατόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

Ιδρύει τέτοια δυνατότητα υπέρ των εταιρειών διαχείρισης δανείων. Αντίθετα, παραδεκτά παρίσταται ως μη δικαιούχος διάδικος, διοθέντος ότι οι εταιρείες διαχείρισης δανείων του άρθρου 1 παρ. 1 Ν. 4354/2015, στην κατηγορία των οποίων ανήκει και η ως άνω εταιρεία, νομιμοποιούνται κατ' εξαίρεση συντρεχόντως στις δίκες, που αφορούν απαιτήσεις, που διαχειρίζονται, και σε διαδικασίες διευθέτησης οφειλών, όπως είναι η δίκη του νόμου 3869/2010, εφόσον τήρησε την απαιτούμενη από τον ΚΠολΔ προδικασία για τη συμμετοχή της στη δίκη με την άσκηση παρέμβασης. Η ασκηθείσα, όμως, παρέμβαση με βάση το ανωτέρω περιεχόμενο και αίτημά της και για τους λόγους που επίσης διαλαμβάνονται στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας για τη συμμετοχή των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων στη δίκη του νόμου 3869/2010, πρέπει να εκτιμηθεί από το παρόν Δικαστήριο ως αυτοτελής πρόσθετη (βλ. και ΑΠ 368/2019 www.areiospagos.gr, ΜΠρΒόλου 469/2020 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜΠρΘεσσ 7072/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Κατόπιν τούτων, η κρινόμενη παρέμβαση (εκτιμηθείσα ως αυτοτελής πρόσθετη) παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου για να συζητηθεί κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 31 παρ. 1, 739 ΚΠολΔ, άρθρο 3 εδ. β' Ν. 3869/2010), ενώ τυγχάνει νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 παρ. 4 Ν. 4354/2015, 80, 83, 739, 741, 752 παρ. 2 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί περαιτέρω στην ουσία της και να συνεκδικαστεί με την ένδικη αίτηση σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 31, 80 και 246 ΚΠολΔ, αφού υπάρχει μεταξύ τους συνάφεια και με τον τρόπο αυτό διευκολύνεται η διεξαγωγή της δίκης. Επιπρόσθετα, αποτέλεσμα της άσκησης της εν λόγω παρέμβασης είναι μεταξύ της κυρίας διαδίκου καθ' ης η αίτηση («ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ») και της ανωτέρω προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουσας να δημιουργηθεί σχέση επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας, χωρίς ωστόσο να είναι δυνατή η υποκατάσταση της καθ' ης η αίτηση από την προσθέτως παρεμβαίνουσα, δεδομένου ότι τούτο προϋποθέτει τη συμφωνία όλων των διαδίκων (βλ. άρθρο 85 ΚΠολΔ, σύμφωνα με το οποίο όποιος άσκησε πρόσθετη παρέμβαση έχει δικαίωμα, εάν συμφωνούν όλοι οι διάδικοι, να συμμετάσχει στη δίκη ως κύριος διάδικος, οπότε παίρνει τη θέση του διαδίκου για την υποστήριξη του οποίου άσκησε την παρέμβαση και εκείνος τίθεται εκτός δίκης, στην περίπτωση, δε, αυτή, η απόφαση που θα εκδοθεί δεν ισχύει

εναντίον του αρχικού διαδίκου που τέθηκε εκτός δίκης με τη συναίνεση όλων των διαδίκων), ενώ στην προκείμενη περίπτωση από κανένα στοιχείο (είτε από σχετική δήλωση που να έχει καταχωριστεί στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, είτε από τις έγγραφες προτάσεις των διαδίκων, είτε από οποιοδήποτε έγγραφο που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι) δεν προκύπτει ότι ο αιτών συναινεί στη συμμετοχή της προσθέτως παρεμβαίνουσας ως κύριας διαδίκου στο πλαίσιο της παρούσας δίκης στη θέση της καθ' ης η αίτηση. Μάλιστα, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου η εν λόγω καθ' ης η αίτηση πιστώτρια δεν εμφανίστηκε, ούτε έλαβε μέρος κανονικά κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε. Ωστόσο, από την προσκομιζόμενη μετ' επίκλησης υπ' αρ. 8130B/05-11-2019 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Αθανασίου Νίκ. Μπουσδούνη αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με την κάτω από αυτή πράξη προσδιορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε με επιμέλεια του αιτούντος νομίμως και εμπροθέσμως στην καθ' ης η αίτηση πιστώτρια του. Κατόπιν τούτων και σύμφωνα και με την προηγηθείσα μείζονα σκέψη της παρούσας η καθ' ης η αίτηση θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από την αναγκαία ομόδικό της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα και η συζήτηση της υπόθεσης θα χωρήσει σαν να ήταν παρούσα (άρθρο 754 εδ. β' ΚΠολΔ, βλ. και ΑΠ 368/2019 www.areiospagos.gr, ΜΠρΒόλου 469/2020 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

II. Επιπρόσθετα, όπως προκύπτει από την υπ' αρ. 8155B/12-11-2019 έκθεση επίδοσης του διορισμένου στο Εφετείο Αθηνών δικαστικού επιμελητή Αθανασίου Νίκ. Μπουσδούνη, που προσκομίζει μετ' επίκλησης ο αιτών, προκύπτει, ότι αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την ανωτέρω δικάσιμο επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός της δεκαπενθήμερης προθεσμίας της παρ. 1 του άρθρου 5 του Ν. 3869/2010, στον προς ον η κοινοποίηση πατέρα του αιτούντος. Από την ως άνω επίδοση ο ανωτέρω κατέστη διάδικος εκ του νόμου, διότι, όπως και στην περίπτωση της παρ. 3 του άρθρου 748 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι ο τρίτος από της κλήτευσής του καθίσταται διάδικος (ΟΛΑΠ 974/1980 ΝοΒ 29.294, ΕφΑθ 5847/1998 ΝΟΜΟΣ), καθίσταται διάδικος και ο υποχρεωτικά καλούμενος πιστωτής και ο εγγυητής και ο κατ' ανάλογη

Το φύλλο της υπ' αριθμ. 34/2020 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

εφαρμογή συνοφειλέτης υπό τους όρους και δυνάμει της ως άνω διάταξης της παρ. 1 του άρθρου 5 του Ν. 3869/2010. Ωστόσο, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο ο ανωτέρω δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε νόμιμα από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το πινάκιο, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου, και, συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην και το Δικαστήριο να προχωρήσει στην έρευνα της υπόθεσης σαν να είχαν εμφανιστεί και να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρο 754 εδ. β' ΚΠολΔ, όπως ισχύει, σε συνδυασμό με σελίδα 20 της αιτιολογικής έκθεσης του Ν. 4335/2015 και με άρθρο 2 παρ. 5 Ν. 3869/2010, όπως ισχύει).

III. Με την υπό κρίση αίτηση, όπως αυτή παραδεκτά συμπληρώθηκε κατ' άρθρα 224 εδ. β' και 741 ΚΠολΔ με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου του αιτούντος, καταχωρισθείσα στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά της δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και εξειδίκευθείσα με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες έγγραφες και προτάσεις, ο αιτών επικαλούμενος έλλειψη πιτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς την καθ' ης η αίτηση πιστώτριά του ζητά να επικυρωθεί το περιλαμβανόμενο στην αίτηση σχέδιο διευθέτησης οφειλών, ώστε να αποκτήσει ισχύ δικαστικού συμβιβασμού, επικουρικά δε σε περίπτωση μη επίτευξης δικαστικού συμβιβασμού να διαταχτεί η ρύθμιση των χρεών του. Μ' αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, στην περιφέρεια του οποίου έχει την κατοικία του ο αιτών οφειλέτης, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των άρθρων 741 επτ. ΚΠολΔ (άρθρο 3 Ν. 3869/2010). Για το παραδεκτό δε της αίτησης τηρήθηκαν όσα προβλέπονται στο άρθρο 4 παρ. 2 Ν. 3869/2010, όπως ισχύει, αφού προσκομίστηκαν τα αναφερόμενα στην ανωτέρω διάταξη έγγραφα, όπως, επίσης, υπεύθυνη δήλωση του αιτούντος για την ορθότητα και πληρότητα των καταστάσεων της περιουσίας του και των εισοδημάτων του, των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, για την ύπαρξη μεταβιβάσεων εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων του κατά την τελευταία τριετία, καθώς και για συναίνεση στην άρση του τραπεζικού του απορρήτου και

• έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας στο πρόσωπό του (βλ. τις προσκομισθείσες σχετικές από 29-10-2019 υπεύθυνες δηλώσεις του). Ακόμα, σύμφωνα με το άρθρο 13 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα τηρούμενα αρχεία προέκυψε, ότι δεν εκκρεμεί άλλη σχετική αίτηση του αιτούντος για ρύθμιση των χρεών του στο Δικαστήριο αυτό ή άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει εκδοθεί σε προγενέστερο χρόνο απόφαση για ρύθμιση και απαλλαγή από τις οφειλές του (βλ. την υπ' αρ. 212/21-10-2020 βεβαίωση της Γραμματέα του Τμήματος Ρύθμισης Οφειλών του Ειρηνοδικείου Αθηνών). Περαιτέρω, η κρινόμενη αίτηση έιναι επαρκώς ορισμένη, δεδομένου ότι σ' αυτή περιλαμβάνονται όλα τα απαραίτητα στοιχεία που προβλέπονται από το άρθρο 4 παρ. 1 Ν. 3869/2010, ήτοι: 1) μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων οφειλών του αιτούντος - φυσικού προσώπου, 2) κατάσταση της περιουσίας του και των εισοδημάτων του ίδιου και της συζύγου του, 3) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεων τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, 4) σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του και 5) αίτημα ρύθμισης αυτών με σκοπό την προβλεπόμενη από τον νόμο απαλλαγή του (ΑΠ 64-66/2017 ΝΟΜΟΣ, βλ. και Κρητικό, ό.π., άρθρο 4, αρ. 203 επ., σελ. 181 επ., Κιουππτσίδου - Στρατουδάκη, Η απόφαση διευθέτησης οφειλών κατά το νόμο 3869/2010, Αρμ 2010 - Ανάτυπο, σελ. 1477), μη απαιτουμένου κανενός άλλου στοιχείου για την πληρότητά της, όπως η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα αβάσιμα ισχυρίζεται, απορριπτομένου ως ουσία αβάσιμου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού αυτής, επειδή τα ελλιπή κατ' αυτήν πραγματικά στοιχεία της αίτησης τυγχάνουν αντικείμενο απόδειξης και ανταπόδειξης κατά την έρευνα της ουσιαστικής βασιμότητας της αίτησης και ειδικότερα των όρων της υπαγωγής του αιτούντος στην ρύθμιση του Ν. 3869/2010, καθόσον, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 744, 745 και 751 ΚΠολΔ, ο ιδιόρρυθμος χαρακτήρας της εκούσιας δικαιοδοσίας ως μέσο προστασίας κυρίως δημόσιας εμβέλειας συμφερόντων επιβάλλει την ενεργή συμμετοχή του δικαστή στην συλλογή, διερεύνηση και αξιολόγηση του πραγματικού υλικού της δίκης και επιτρέπει την δυνατότητα συμπλήρωσης με τις προτάσεις των αναφερομένων στο άρθρο 747 παρ. 2 ΚΠολΔ πραγματικών στοιχείων της αίτησης (ΑΠ 1131/1987 ΝοΒ 36.1601, ΕφΑΘ 2188/2008, ΕφΑΘ 4462/2002 ΝΟΜΟΣ, βλ. και Κρητικό, ό.π., αρ. 202 επ., σελ. 1180 επ., Αρβανιτάκη σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος II, έκδοση 2000, άρθρο 747, αρ. 7, σελ. 1485 – 1486, με τις εκεί αναφερόμενες νομολογιακές παραπομπές). Είναι δε και νόμιμη, στηριζόμενη

β ο φύλλο της υπ' αρ. 34 /2021 παρόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 6 παρ. 3 και 8 του Ν. 3869/2010, πλην του απορριπτέου ως μη νόμιμου αιτήματος να επικυρωθεί το υποβαλλόμενο σχέδιο διευθέτησης οφειλών κατ' άρθρο 7 του Ν. 3869/2010, αφού η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης, ως υποβλήθηκε ή τροποποιήθηκε από τους διαδίκους, δεν αποτελεί αντικείμενο της αίτησης του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, αλλά νόμιμη συνέπεια της ελεύθερης συμφωνίας των διαδίκων σε περίπτωση που κανένας πιστωτής δεν προβάλει αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών ή συγκατατίθενται όλοι σε αυτό, οπότε ο Ειρηνοδίκης, αφού διαπιστώσει την κατά τα άνω επίτευξη συμβιβασμού, με απόφασή του επικυρώνει το σχέδιο, το οποίο από την επικύρωσή του αποκτά ισχύ δικαστικού συμβιβασμού. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω η υπό κρίση αίτηση ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα κατά το μέρος, που κρίθηκε νόμιμη, εφόσον δεν επιτεύχθηκε δικαστικός συμβιβασμός μεταξύ του αιτούντος και της καθ' ης η αίτηση και αφού έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και προσκομίζεται το γραμμάτιο προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής.

IV. Η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, που κατάχωρίσθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και εξειδικεύθηκε με τις έγγραφες προτάσεις της, αρνήθηκε την υπό κρίση αίτηση ως νόμω και ουσία αβάσιμη και προέβαλε -εκτός από τον ισχυρισμό περί αοριστίας της, για τον οποίο ελέχθησαν τα ανωτέρω- τους ισχυρισμούς περί:
α) καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, διότι ο αιτών ασκησε την ένδικη αίτηση καταχρηστικά, αποβλέποντας στην απαλλαγή από τις οφειλές του σε βάρος των συμφερόντων της πιστωτριάς του. Ο ισχυρισμός αυτός, που συνιστά ένσταση, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της άσκησης της ένδικης αίτησης, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι η απαγόρευση της άσκησης του δικαιώματος, που ορίζει το άρθρο 281 ΑΚ, με τους όρους που αυτό προβλέπει, είναι παραδεκτή μόνο για δικαίωμα, το οποίο απορρέει από διατάξεις ουσιαστικού νόμου και όχι από διατάξεις δικονομικές (ΑΠ 1006/1999 Ελληνη 40.1718, ΑΠ 392/1997 Ελληνη 38.1842, ΕφΠειρ 357/2005 ΔΕΕ 2005.1066, ΕφΛαρ 474/2005 Αρμ 2005.1768, ΕφΠατρ 964/2004 ΑχΝομ 2005.22, ΕφΘεσσ 1729/2003 Αρμ 2004.1401, ΕφΘρ 221/2000 DIGESTA 2003.36, ΕιρΑλεξανδ 13/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕιρΑμαρ 447/2012 ΕφΑΔ 2012.540,

ΕιρΚορ 121/2012 ΝΟΜΟΣ, ΕιρΣαμ 82/2012 ΝΟΜΟΣ), ενώ κατά το μέρος που αφορά στους ανωτέρω πραγματικούς ισχυρισμούς, που αφορούν στο περιεχόμενό της, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι τα περιστατικά στα οποία βασίζεται, και αληθή υποτιθέμενα, δεν θεμελιώνουν την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ. Άλλωστε, η επιδίωξη για ρύθμιση (ενδεχόμενα και με μηδενικές καταβολές, εφόσον υφίστανται οι προϋποθέσεις που θέτει ο Ν. 3869/2010), δεν συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, καθόσον η άσκηση του δικαιώματος αυτού δεν έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Αντίθετα, κρίνεται ότι είναι απόλυτα σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του νόμου και δεν ασκείται άσκοπα, αλλά σύμφωνα με το σκοπό των διατάξεων του Ν. 3869/2010 και σύμφωνα με τους παγιωμένους ηθικούς κανόνες, που χαρακτηρίζουν τη συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου και β) δόλιας - με την μορφή του ενδεχόμενου δόλου- περιέλευσης του αιτούντος σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, για τον λόγο ότι γνώριζε εξαρχής, ήτοι κατά το χρονικό σημείο σύναψης των επίδικων συμβάσεων, ότι ο δανεισμός του ήταν υπέρογκος σε σχέση με τα εισοδήματά του και παρόλα αυτά προέβη στη σύναψη αυτών προβλέποντας ως πιθανή την μελλοντική αδυναμία πληρωμής αυτών και αποδεχόμενος αυτήν. Ο ισχυρισμός αυτός, που συνιστά ένσταση, προβάλλεται παραδεκτά, είναι ορισμένος, αρκούσης της συνοπτικής αναφοράς των θεμελιούντων αυτήν πραγματικών περιστατικών (ΜΠρΑΘ 5451/2019 ΝΟΜΟΣ) και νόμιμος (άρθρο 1 Ν. 3869/2010) και θα εξεταστεί στη συνέχεια ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

V. Από την εκτίμηση της ανωμοτί εξέτασης του αιτούντος στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσια συνεδρίασής του, η οποία εκτιμάται καθεαυτή, αλλά και σε συνδυασμό προς τις λοιπές αποδείξεις, προς απόδειξη των ισχυρισμών όλων των διαδίκων κατ'.άρθρο 346 ΚΠολΔ και από τα έγγραφα, που παραδεκτά και νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, καθώς και από εκείνα, που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκλησή τους (ΑΠ174/1987 ΤΝΠΔΣΑ, βλ. και Βαθρακοκοίλη, ΕρΝομΚΠολΔ, έκδοση 1996, άρθρο 759, αρ. 5, σελ. 453), είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε προκειμένου να χρησιμεύσουν προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3 και 395 ΚΠολΔ), μερικά εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, χωρίς κανένα, ωστόσο, να παραλείπεται κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υπόθεσης, και από τα

φύλλο της υπ' αρ. 34 /2020 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχτηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών, γεννηθείς το έτος 1987 στην Αθήνα και κάτοικος Αθηνών σε μισθωμένη οικία έναντι μισθώματος ποσού 100,00 ευρώ, είναι άγαμος και άτεκνος. Ο αιτών είναι μόνιμος αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού με τον βαθμό του Λοχαγού (ΠΒ) και λαμβάνει ήδη κατά τον χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αίτησης καθαρό μισθό ύψους 1.040,92 ευρώ μηνιαίως. Το δε ετήσιο ατομικό εισόδημα του αιτούντος ανερχόταν το έτος 2019 στο ποσό των 13.339,68 ευρώ από την εργασία του, το έτος 2018 στο ποσό των 16.583,00 ευρώ από την εργασία του και των 2.221,84 ευρώ ως αυτοτελώς φορολογούμενο ποσό, το έτος 2017 στο ποσό των 15.904,72 ευρώ από την εργασία του, το έτος 2016 στο ποσό των 14.730,90 ευρώ, το έτος 2015 στο ποσό των 14.506,79 ευρώ, το έτος 2014 στο ποσό των 13.589,68 ευρώ, το έτος 2013 στο ποσό των 12.704,24 ευρώ, το έτος 2012 το έτος 2016 στο ποσό των 13.526,95 ευρώ, το έτος 2011 στο ποσό των 13.442,81 ευρώ, το έτος 2010 στο ποσό των 14.720,64 ευρώ και το έτος 2009 στο ποσό των 8.149,36 ευρώ (βλ. προσκομισθέντα εκκαθαριστικά σημειώματα αντίστοιχων ετών). Ο αιτών δεν διαθέτει ακίνητη περιουσία, ενώ είναι κύριος κατά ποσοστό 100% εξ αδιαιρέτου ενός IXE αυτοκινήτου με αριθμό κυκλοφορίας , εργοστασίου κατασκευής OPEL, τύπου CORSA, 1364 κ.εκ., με ημερομηνία απόκτησης και πρώτης κυκλοφορίας την 24-10-2007. Εξάλλου, αποδείχτηκε, ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της υπό κρίση αίτησης ο αιτών είχε αναλάβει τα ακόλουθα αναλυτικώς αναφερόμενα χρέη, που θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησης κατά πλάσμα του νόμου ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά τον χρόνο κοινοποίησης αυτής, ήτοι έχει ήδη προς την αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία «ASOPUS LP», ειδική διάδοχο της καθ' ης η αίτηση πιστώτριάς του, α) οφειλή για κεφάλαιο υπό την ιδιότητα του οφειλέτη δυνάμει της υπ' αρ. 4253265090 σύμβασης καταναλωτικού δανείου, η οποία ανερχόταν στο συνολικό ποσό των 850,28 ευρώ την 19-08-2019 με τελευταία ενήμερη δόση ποσού 66,60 ευρώ και β) οφειλή για κεφάλαιο και τόκους υπό την ιδιότητα του εγγυητή (με πρωτοφειλέτη τον προς ον η κοινοποίηση συνταξιούχο πατέρα του, ο οποίος έχει ήδη υπαχθεί στον Ν. 3869/2010 με την υπ' αρ. 226/2015 απόφαση του

Ειρηνοδικείου Λαυρίου) δυνάμει της υπ' αρ. 4220131566 σύμβασης καταναλωτικού δανείου (ήδη καταγγελμένης), η οποία ανερχόταν στο συνολικό ποσό των 68.885,07 ευρώ την 04-09-2019 με τελευταία ενήμερη δόση ποσού 479,60 ευρώ. Συνεπώς, οι συνολικές οφειλές του αιτούντος ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 69.735,35 ευρώ. Προς κάλυψη δε των ως άνω δανειακών του υποχρεώσεων όφειλε να καταβάλει συνολικά μηνιαίως το ποσό των 546,20 ευρώ (συναγόμενο από το 10% των τελευταίων ενήμερων δόσεων). Οι ανωτέρω επίδικες οικονομικές υποχρεώσεις αναλήφθηκαν το έτος 2010 εκ μέρους του αιτούντος. Από την παράθεση των ανωτέρω προκύπτει, ότι ο αιτών ήδη κατά τον χρόνο κατάθεσης της υπό κρίση αίτησης είχε περιέλθει σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του. Η αδυναμία δε πληρωμής υφίσταται και κατά τον χρόνο συζήτησης της ένδικης αίτησης, ενώ δεν οφείλεται σε καμία περίπτωση σε υπαιτιότητά του, καθόσον κατά τον χρόνο ανάληψης των επίδικων οφειλών το μέσο μηνιαίο εισόδημά του ύψους 1.226,72 ευρώ επαρκούσε για την αποπληρωμή της συνολικής δόσης των 546,20 ευρώ και την κάλυψη των εξόδων διαβίωσής του, εφόσον τότε δεν επιβαρυνόταν με μίσθωμα, καθώς συνοικούσε με τους γονείς του, ενώ και ο πατέρας του συνέδραμε στα οικογενειακά έξοδα με τη δική του μηνιαία σύνταξη ποσού 1.162,18 ευρώ. Συνάγεται, ως εκ τούτου, ότι συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010, ενόψει και της μη αναμενόμενης ουσιαστικής βελτίωσης της οικονομικής του κατάστασης, άλλα και των ιδιαίτερα δυσμενών οικονομικών συνθηκών, που επικρατούν στη χώρα και έχουν προκαλέσει μείωση των εισοδημάτων των εργαζομένων, και των εν γένει φορολογικών επιβαρύνσεων, που έχουν επιβληθεί από το Κράτος. Έτσι, το Δικαστήριο πρέπει τηρουμένων των άρθρων 21 του Συντάγματος περί της υποχρέωσης ειδικής μέριμνας του Κράτους για την προστασία της οικογένειας, του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος που καθορίζει ως πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας τον σεβασμό και την προστασία της αξίας του ανθρώπου, του άρθρου 5 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος περί ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, συμμετοχής στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας υπό συνθήκες απόλυτης προστασίας της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας και του άρθρου 25 του Συντάγματος που καθιερώνει την αρχή του κοινωνικού κράτους να προβεί σε ρύθμιση μηνιαίων καταβολών καλυπτόμενων από τα εισοδήματα του αιτούντος για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών προς μερική

10^ο φύλλο της υπ' αρ 34 /2020 απόφασης του Ειρηνοδίκειου Αθηνών

(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

εξόφληση των οφειλών του (άρθρο 8 παρ. 2 Ν. 3869/2010, ως ισχύει). Περαιτέρω, από το σύνολο των μηνιαίων εισοδημάτων του αιτούντος, που ανέρχεται στο ποσό των 1.040,92 ευρώ, και από τη συνεκτίμηση των αναγκαίων δαπανών, που απαιτούνται για την ικανοποίηση των βασικών βιοτικών αναγκών του, το ύψος των οποίων, λαμβανομένων υπόψη και των διδαγμάτων της κοινής πείρας, ανέρχεται κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου στο ποσό των 850,92 ευρώ μηνιαίως, πλέον ή έλασσον, για την αντιμετώπιση των βασικών βιοτικών αναγκών του (σημειωτέον ότι για τον υπολογισμό του ανωτέρω ποσού συνεκτίμαται ιδιαίτερα το γεγονός, ότι οι οφειλέτες, οι οποίοι ζητούν να υπαχθούν στις ευεργετικές διατάξεις του Ν. 3869/2010, πρέπει από την πλευρά τους να μειώσουν στο ελάχιστο τις δαπάνες τους μόνο στις απολύτως απαραίτητες και αναγκαίες για το προβλεπόμενο από το νόμο χρονικό διάστημα της ρύθμισης των οφειλών τους, βλ. ΕιρΧαν 574/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΧαν 259/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, όπως εκτίθεται σε Α. Γαλανοπούλου-Μητροπούλου, Υπερχρεωμένα Νοικοκυριά, Νομική αντιμετώπιση, σελ. 145 επ.), απομένει στον αιτούντα το ποσό των 190,00 ευρώ για καταβολές για μια τριετία, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Ωστόσο, δεδομένου, ότι ο αιτών προέβη συμμορφούμενος με την από 29-11-2019 εκδοθείσα προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Αθηνών σε καταβολές στη μετέχουσα στη δίκη πιστώτριά του συνολικού ύψους 1.100,00 ευρώ (11 μήνες X 100,00 ευρώ), οι οποίες πρέπει να συνυπολογιστούν στις καταβολές, που ορίζονται με την παρούσα απόφαση δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 5 παρ. 3 εδ. β', 4 παρ. 6 εδ. α' και 8 παρ. 2 εδ. γ' του Ν. 3869/2010, όπως ισχύουν μετά τον Ν. 4549/2018 (Α' 105/14-06-2018), και που σύμφωνα με την παρ. 8 του άρθρου 68 του ως άνω νόμου εφαρμόζονται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του, το παρόν Δικαστήριο τελικά θα υποχρεώσει τον αιτούντα να καταβάλλει στην αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα μηνιαίως και για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών το ποσό των [190,00 ευρώ – (1.100,00 ευρώ / 36 μήνες) =] 159,44 ευρώ, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Μετά την ολοκλήρωσή των καταβολών αυτών ποσού 6.840,00 ευρώ θα απομένει υπόλοιπο απαίτησης ποσού 62.895,35 ευρώ. Με την καταβολή του ανωτέρω ποσού, επομένως, δεν καλύπτεται το σύνολο της οφειλής του αιτούντος και, ως εκ τούτου, το υπόλοιπο των απαιτήσεων δεν μπορεί να ικανοποιηθεί, διότι

δεν μπορεί από τον νόμο να επιβληθεί άλλη υποχρέωση σε αυτόν. Σημειώνεται στο σημείο αυτό, ότι το ανωτέρω όχημα του αιτούντος κρίνεται απρόσφορο προς εκποίηση κατ' άρθρο 9 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, όπως ισχύει, λόγω της χαμηλής εμπορικής του αξίας, της παλαιότητάς του και της ουσιαστικής χρησιμοποίησής του από τον αιτούντα ως το μοναδικό μέσο μεταφοράς και εφόσον εκτιμάται, ότι η προσφορά του προς εκποίηση δεν θα προκαλέσει ιδιαίτερο αγοραστικό ενδιαφέρον, ούτε και θα αποφέρει κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση της καθ' ης, λαμβανομένων υπόψη ιδίως της πασίδηλης γενικής οικονομικής δυσπραγίας (ΜΠρΠειρ 4645/2011 ΝΟΜΟΣ) και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεως κλπ). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να ρυθμιστούν οι αναφερόμενες στην αίτηση οφειλές του αιτούντος με σκοπό την απαλλαγή του σύμφωνα με το άρθρο 11 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 με την τήρηση των όρων της ρύθμισης σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας. Παράβολο ερημοδικίας δεν ορίζεται, επειδή κατά των αποφάσεων που εκδίδονται στο πλαίσιο του Ν. 3869/2010 δεν επιτρέπεται η άσκηση ανακοπής ερημοδικίας (άρθρο 14 του Ν. 3869/2010), ενώ δικαστική διαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του Ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του προς ον η κοινοποίηση και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων την αίτηση και την προφορικώς ασκηθείσα αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση της εταιρείας με την επωνυμία «Q Quant Master Servicer Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και τον διακριτικό τίτλο «Q Quant Master Servicer ΑΕΔΑΔΠ», όπως αυτή εκτιμήθηκε από το Δικαστήριο.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικώς και εν μέρει ουσιαστικώς την παρέμβαση.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αίτηση.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντος προς την αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία «ASOPUS LP» επί τριετία με σύμμετρες μηνιαίες καταβολές προς την άνωνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Q Quant Master Servicer Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και τον διακριτικό τίτλο «Q Quant Master Servicer ΑΕΔΑΔΠ», ποσού εκάστης 159,44

11^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 34/2021 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

ευρώ, που θα καταβάλλονται εντός του πρώτου πενθημέρου κάθε μήνα,
αρχής γενομένης από τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της παρούσας
απόφασης και για χρονικό διάστημα 36 μηνών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα και στο
ακροατήριο του Ειρηνοδικείου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, απόντων των
διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους την 05 ΙΑΥ 2021^η

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

4